

Arrest

nr. 232 577 van 13 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KÖSE
André Dumontlaan 210
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KÖSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse Hazara en werd u geboren op 9 april 1979 in Palej, een dorp gelegen in het district Shahrestan van de provincie Daykundi. In 1994 verhuisde u samen met uw familie naar Iran uit angst voor de taliban. Dankzij de verblijfsvergunning die jullie er destijds kregen kon u er naar school gaan tot de vijfde graad. In 2008 keerde u terug naar uw geboortedorp in Daykundi. U was Iran beu omdat Afghaanse vluchtelingen er vernederd en beledigd worden. U verbleef opnieuw twee jaar in Palej, en leefde en werkte er bij uw oom. In 2010 trok u naar Mazar-e Sharif om er uw broer

te bezoeken. Daar meldde u zich aan bij het leger omdat u deze sector leuk vond en geld wilde verdienen. U werd gestationeerd in de provincie Kandahar waar u in totaal vier jaar werkte.

In 2014 zette u uw werk voor het leger stop omdat de internationale troepen zich terugtrokken uit Afghanistan. U keerde terug naar Mazar-e Sharif en werkte er ongeveer een jaar in een voedingswinkel. Aangezien u zich gedurende uw legerdienst had bekeerd tot het christendom ging u niet meer naar de moskee. Toen kennissen en burens u in de lente van 2015 hierop aanspraken zei u dat u niet langer moslim was en verspreidde dit nieuws zich in de gemeenschap. Vervolgens eiste de moellah van de moskee dat u zich zou excuseren voor uw bekering, zo niet dan ging u gestenigd worden. Om die reden keerde u in de lente van 2015 terug naar Iran. U ging er aan de slag voor een kippenboer en wilde er uw leven verderzetten maar dit lukte niet. U had immers geen Iraanse verblijfsvergunning meer en was bang om gedeporteerd te worden. Na ongeveer een jaar besloot u door te reizen richting Europa.

Via Turkije wist u het Griekse eiland Chios te bereiken op 29 maart 2016. U vroeg er asiel aan en werd er op 20 maart 2017 erkend als vluchteling. In april 2017 werd u naar het vluchtelingenkamp van Diavata in de buurt van Thessaloniki overgebracht en begon u lessen Grieks en Engels te volgen. Ook ontving u 150 euro financiële hulp per maand. Het leven was er echter niet gemakkelijk. U ging op zondagen naar de kerk en werd in het kamp bedreigd door andere Afghanen. Op 5 juni 2018 verhuisde u naar Thiva, een dorp op zo'n 100 kilometer van Athene. U ging er in het zwart werken voor een Afghaan maar kreeg er discussie over uw loon. Twintig dagen later keerde u terug naar het opvangkamp in Diavata. U had er nog steeds problemen met dezelfde Afghanen als voordien. Ze vroegen u waarom u zich bekeerd had en dreigden ermee u te doden.

Omdat u nergens anders in Griekenland kon gaan leven vloog u op 7 juli 2018 van Griekenland naar Frankrijk. Daar nam u de trein naar Zwitserland waar u opnieuw asiel aanvraagde. U ontving echter een negatieve beslissing en werd op 24 september 2018 teruggestuurd naar Griekenland. U keerde terug naar het kamp van Diavata waar u opnieuw 4 à 5 maanden verbleef. De mensen waarmee u eerder problemen had hadden intussen het kamp verlaten. U verbleef dit maal echter illegaal in het kamp omdat men u niet opnieuw wilde registreren. Wel verkreeg u opnieuw 150 euro financiële hulp per maand. U vond ook werk als schoonmaker maar werd niet betaald en stopte hiermee na een week. Nadien verzamelde u nog een maand karton in de stad en verkocht u dit aan een afvalfabriek. Andere jobs vond u niet. Een vriend van u raadde u aan om Griekenland te verlaten omdat er geen gerechtigheid en geen sociale zekerheid is.

Op 2 maart 2019 vloog u samen met een vriend een tweede maal van Griekenland naar Frankrijk. U vriend stelde voor er asiel aan te vragen en zei dat Frankrijk niet zou weten dat jullie reeds documenten in Griekenland verkregen hadden. U verbleef eerst in een opvangcentrum en vervolgens in een sociale woning, maar kreeg er eveneens te horen dat u moest terugkeren naar Griekenland. U ging niet in op een oproeping om u te melden bij de Franse overheid, waarop uw financiële steun werd stopgezet. U denkt dat uw dossier afgesloten werd.

Op 13 juni 2019 kwam u met een taxi van Frankrijk naar België. Vijf dagen later diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende documenten neer: een foto van uw taskara of Afghaans identiteitsbewijs, uw originele Griekse identiteitskaart en paspoort, een certificaat van uw doop die plaatsvond in Griekenland, een inreisverbod uitgegeven door de Zwitserse autoriteiten, een oproepingsbrief van de Franse autoriteiten en een medische attest aangaande een behandeling van uw oren in Frankrijk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen onder de vorm van de **vluchtelingenstatus in Griekenland op 20 maart 2017** (CGVS p.11).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat het leven in Griekenland moeilijk was en er geen gerechtigheid noch een sociaal zekerheidssysteem is (CGVS p.17).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de **vluchtelingenstatus in Griekenland** verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In deze context wenst het CGVS nog op te merken dat u een opvangplaats toegewezen kreeg in Griekenland tot juni 2019 (CGVS p.11-12), oftewel tot tweeënhalf jaar na uw erkenning als vluchteling op 20 maart 2017 (CGVS p.11). U verklaart dat er in dit kader ook waarschuwingsbrieven uitgedeeld werden, die aangaven dat u tegen die tijd werk moest vinden en een leven moest opbouwen (CGVS p.12). Daarnaast ontving u steeds financiële steun in Griekenland, meer bepaald 150 euro per maand (CGVS p.20). Zelfs nadat u Griekenland had verlaten in 2018 en door Zwitserland gerepatriëerd werd verkreeg u opnieuw deze financiële tegemoetkoming (CGVS p.19-20). U verliet Griekenland met andere woorden twee maal terwijl u nog financieel gesteund werd. De eerste maal verliet u Griekenland zelfs terwijl u nog een officiële opvangplaats had. Deze opvangplaats werd pas geschrapt nadat u Griekenland had verlaten om uw geluk in Zwitserland te gaan beproeven (CGVS p.16).

Wat betreft het feit dat u geen woning (buiten het vluchtelingenkamp) kon vinden in Griekenland omdat u een inkomen moest hebben om de huur, water en elektriciteit te betalen (CGVS p.17), wenst het CGVS erop te wijzen dat dit niet enkel in Griekenland het geval is. Dat de Griekse autoriteiten enkel

mensen hielpen die ziek waren of psychologische problemen hadden (CGVS p.18) is een gevolg van de Griekse wetgeving en het sociale beleid van het land, maar betreft zoals eerder aangehaald geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat ook dit opnieuw geen uitzondering is binnen de EU, en de toegang tot (sociale) huisvesting eveneens verschilt voor EU-onderdanen. Gevraagd op welke manier u naar een woning gezocht hebt in Griekenland verklaart u enkel naar het Blue Refugee Center geweest te zijn en hulp gevraagd te hebben aan de kerk waar u naartoe ging (CGVS p.18). Op andere manieren hebt u niet naar een woning gezocht. Gevraagd wat u gedaan hebt om werk te vinden in Griekenland verwijst u eveneens naar een registratie bij het Blue Refugee Center (CGVS p.18) maar haalt u geen andere concrete stappen noch moeilijkheden aan in een zoektocht naar werk die zouden kunnen wijzen op een overschrijding van artikel 3 EVRM.

Het feit dat u 20 dagen in het zwart op een boerderij in Thiva werkte maar niet volgens de afspraak betaald werd (CGVS p.11-13), is een probleem dat zich geheel afspeelt in de interpersoonlijke sfeer en waarvoor geen internationale bescherming kan verleend worden. Op de vraag wat u hierna deed antwoordde u trouwens opvallend genoeg: "Dit was overal zo in dat land. Ze hadden geen respect voor arbeiders. Ze beschouwden arbeiders als hun slaven. Dus ik besloot niet meer te werken." (CGVS p.13), waarmee u te kennen geeft dat u eigenlijk bewust besloot om niet meer te werken. Nochtans ging het hier om een éénmalige ervaring van uzelf alsook om zwartwerk, hetgeen geen stevig referentiepunt is. Over het feit dat u na uw repatriëring vanuit Zwitserland nog zeven dagen (eveneens illegaal) in een houtfabriek zou gewerkt hebben en helemaal niet betaald zou geweest zijn (CGVS p.16), kan het CGVS alleen maar vaststellen dat dit opnieuw een probleem in interpersoonlijke sfeer betreft. Daarenboven legt u geen enkele bewijsstukken neer van deze tewerkstellingen of problemen die u zou ervaren hebben.

Voorts wenst het CGVS op te merken dat u, hoewel u Griekenland op 7 juli 2018 verliet omwille van de voornoemde moeilijkheden, u geen verzoek om internationale bescherming indiende in het eerstvolgende land waar u passeerde, namelijk Frankrijk. Gevraagd om welke reden u destijds naar Zwitserland doorreisde kan u alleen maar stellen dat het een mooi en ontwikkeld land is en u van de Franse taal houdt (CGVS p.20). U vroeg naar eigen zeggen geen asiel aan in Frankrijk omdat er volgens u geen verschil is tussen Griekenland en Frankrijk, of slechts een klein verschil (CGVS p.20), hetgeen opnieuw de weloverwogen **socio-economische** motieven aantoonde voor uw vertrek uit Griekenland. Dat u er na uw repatriëring van Zwitserland naar Griekenland opnieuw voor koos om naar Frankrijk te reizen en er dit maal toch asiel aan te vragen, was blijkbaar louter het idee van een vriend van u die erop rekende dat de Franse autoriteiten jullie verblijfsstatus in Griekenland niet zouden ontdekken (CGVS p.20). Het is trouwens merkwaardig dat u over deze asielpprocedure in Frankrijk bovendien bijzonder weinig duidelijkheid schept. Zo verklaart u dat u er te horen kreeg dat u moest teruggaan naar Griekenland, maar stelt u er tegelijkertijd een sociale woning verkregen te hebben (CGVS p.21). Op de vraag of u een beslissing over uw asielaanvraag in Frankrijk hebt verkregen kan u niet concreet en eenduidig antwoorden (CGVS p.22-23). U verklaart Frankrijk verlaten te hebben omdat u uw documenten moest ophalen bij uw vriend en u geen geld had om een ticket te kopen en terug te gaan naar uw sociale woning (CGVS p.23). Echter, om naar België te komen nam u wel een taxi die u 30 euro kostte (CGVS p.23). Gewezen op het feit dat u eerder nog verklaarde dat u geen geld had om terug te keren naar uw sociale woning, kon u niets zinnigs antwoorden (CGVS p.23). Hiermee wekt u onvermijdelijk de indruk dat u Frankrijk verlaten hebt nog vooraleer er een effectieve beslissing werd genomen over uw asielaanvraag, en u dus mogelijk aan het asielschoppen bent.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende

internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij verwijzen immers louter naar uw Afghaanse nationaliteit en eerdere asielprocedures en verblijven in Griekenland, Zwitserland en Frankrijk, elementen die heden niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Waar verzoeker de schorsing van de bestreden beslissing vraagt, dient te worden opgemerkt dat huidige procedure zich situeert onder de rechtsmacht van de Raad bepaald in artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

2.2. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de "Schending van art. 3 EVRM, Schending van art. 1 van de Conventie van Genève in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, i.h.b. de materiële motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, Schending van het non refoulement beginsel en van het recht van verdediging, Schending van de artn. 62, 48/3, 48/4, 48/7, 57/5quater, 55/5/1 §2, 1° en 55/4 §2 van de Vw., Schending van de artn. 26 en 27 KB 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen".

2.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.4. Vooreerst betwist verzoeker dat hij zich bevindt in de situatie zoals omschreven in artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dit te kunnen afleiden uit het feit dat de bestreden

beslissing genomen werd meer dan vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming. Hieruit volgt volgens verzoeker dat de kopieën van het persoonlijk onderhoud aan verzoeker dienen te worden betekend alvorens een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen. Aangezien *in casu* de notities van het persoonlijk onderhoud samen met de bestreden beslissing werden betekend werd verzoeker in de onmogelijkheid gesteld om zijn eventuele opmerkingen overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet te laten gelden. Verzoeker meent dan ook dat de schending van voormeld artikel een substantiële onregelmatigheid uitmaakt waardoor de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”*

De Raad benadrukt dat de in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat verzoeker zich niet in de situatie bevindt zoals bedoeld in artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat verzoeker zich wel degelijk in de situatie zoals bedoeld in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bevindt.

Overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet kan wanneer artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt toegepast een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming. Hieruit volgt dat er aldus geen substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd bij zijn verzoek tot vernietiging van de bestreden beslissing.

2.5. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker internationale bescherming genoot in Griekenland. Verzoeker verkreeg in 2017 de vluchtelingenstatus. Verzoeker betwist dit niet.

Verzoeker verwijst naar zijn persoonlijk wedervaren in Griekenland, naar “mensenrechtenrapporten” ter zake en naar het M.S.S. arrest.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 90 e.v.).

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico

op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“(…)

In deze context wenst het CGVS nog op te merken dat u een opvangplaats toegewezen kreeg in Griekenland tot juni 2019 (CGVS p.11-12), oftewel tot tweeënhalf jaar na uw erkenning als vluchteling op 20 maart 2017 (CGVS p.11). U verklaart dat er in dit kader ook waarschuwingsbrieven uitgedeeld werden, die aangaven dat u tegen die tijd werk moest vinden en een leven moest opbouwen (CGVS p.12). Daarnaast ontving u steeds financiële steun in Griekenland, meer bepaald 150 euro per maand (CGVS p.20). Zelfs nadat u Griekenland had verlaten in 2018 en door Zwitserland gerepatrieerd werd verkreeg u opnieuw deze financiële tegemoetkoming (CGVS p.19-20). U verliet Griekenland met andere woorden twee maal terwijl u nog financieel gesteund werd. De eerste maal verliet u Griekenland zelfs terwijl u nog een officiële opvangplaats had. Deze opvangplaats werd pas geschrapt nadat u Griekenland had verlaten om uw geluk in Zwitserland te gaan beproeven (CGVS p.16).

Wat betreft het feit dat u geen woning (buiten het vluchtelingenkamp) kon vinden in Griekenland omdat u een inkomen moest hebben om de huur, water en elektriciteit te betalen (CGVS p.17), wenst het CGVS erop te wijzen dat dit niet enkel in Griekenland het geval is. Dat de Griekse autoriteiten enkel mensen hielpen die ziek waren of psychologische problemen hadden (CGVS p.18) is een gevolg van de Griekse wetgeving en het sociale beleid van het land, maar betreft zoals eerder aangehaald geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat ook dit opnieuw geen uitzondering is binnen de EU, en de toegang tot (sociale) huisvesting eveneens verschilt voor EU-onderdanen. Gevraagd op welke manier u naar een woning gezocht hebt in Griekenland verklaart u enkel naar het Blue Refugee Center geweest te zijn en hulp gevraagd te hebben aan de kerk waar u naartoe ging (CGVS p.18). Op andere manieren hebt u niet naar een woning gezocht. Gevraagd wat u gedaan hebt om werk te vinden in Griekenland verwijst u eveneens naar een registratie bij het Blue Refugee Center (CGVS p.18) maar haalt u geen andere concrete stappen noch moeilijkheden aan in een zoektocht naar werk die zouden kunnen wijzen op een overschrijding van artikel 3 EVRM.

Het feit dat u 20 dagen in het zwart op een boerderij in Thiva werkte maar niet volgens de afspraak betaald werd (CGVS p.11-13), is een probleem dat zich geheel afspeelt in de interpersoonlijke sfeer en waarvoor geen internationale bescherming kan verleend worden. Op de vraag wat u hierna deed antwoordde u trouwens opvallend genoeg: “Dit was overal zo in dat land. Ze hadden geen respect voor arbeiders. Ze beschouwden arbeiders als hun slaven. Dus ik besloot niet meer te werken.” (CGVS p.13), waarmee u te kennen geeft dat u eigenlijk bewust besloot om niet meer te werken. Nochtans ging het hier om een éénmalige ervaring van uzelf alsook om zwartwerk, hetgeen geen stevig referentiepunt is. Over het feit dat u na uw repatriëring vanuit Zwitserland nog zeven dagen (eveneens illegaal) in een houtfabriek zou gewerkt hebben en helemaal niet betaald zou geweest zijn (CGVS p.16), kan het CGVS alleen maar vaststellen dat dit opnieuw een probleem in interpersoonlijke sfeer betreft. Daarenboven legt u geen enkele bewijsstukken neer van deze tewerkstellingen of problemen die u zou ervaren hebben.

*Voorts wenst het CGVS op te merken dat u, hoewel u Griekenland op 7 juli 2018 verliet omwille van de voornoemde moeilijkheden, u geen verzoek om internationale bescherming indiende in het eerstvolgende land waar u passeerde, namelijk Frankrijk. Gevraagd om welke reden u destijds naar Zwitserland doorreisde kan u alleen maar stellen dat het een mooi en ontwikkeld land is en u van de Franse taal houdt (CGVS p.20). U vroeg naar eigen zeggen geen asiel aan in Frankrijk omdat er volgens u geen verschil is tussen Griekenland en Frankrijk, of slechts een klein verschil (CGVS p.20), hetgeen opnieuw de weloverwogen **socio-economische** motieven aantoont voor uw vertrek uit Griekenland. Dat u er na uw repatriëring van Zwitserland naar Griekenland opnieuw voor koos om naar Frankrijk te reizen en er dit maal toch asiel aan te vragen, was blijkbaar louter het idee van een vriend van u die erop rekende dat de Franse autoriteiten jullie verblijfsstatus in Griekenland niet zouden ontdekken (CGVS p.20). Het is trouwens merkwaardig dat u over deze asielpcedure in Frankrijk bovendien bijzonder weinig duidelijkheid schept. Zo verklaart u dat u er te horen kreeg dat u moest teruggaan naar Griekenland, maar stelt u er tegelijkertijd een sociale woning verkregen te hebben (CGVS p.21). Op de vraag of u een beslissing over uw asielaanvraag in Frankrijk hebt verkregen kan u niet concreet en eenduidig antwoorden (CGVS p.22-23). U verklaart Frankrijk verlaten te hebben omdat u uw documenten moest ophalen bij uw vriend en u geen geld had om een ticket te kopen en terug te gaan naar uw sociale woning (CGVS p.23). Echter, om naar België te komen nam u wel een taxi die u 30 euro kostte (CGVS p.23). Gewezen op het feit dat u eerder nog verklaarde dat u geen geld had om*

terug te keren naar uw sociale woning, kon u niets zinnigs antwoorden (CGVS p.23). Hiermee wekt u onvermijdelijk de indruk dat u Frankrijk verlaten hebt nog vooraleer er een effectieve beslissing werd genomen over uw asielaanvraag, en u dus mogelijk aan het asielshoppen bent.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

(...)”

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

Verzoeker verwijst naar het feit dat hij in Griekenland op straat leefde, kou en honger leed en geen toegang had tot medische zorg. Er dient te dezen opnieuw worden gewezen op het weerlegbaar vermoeden dat een persoon die in een Europese lidstaat internationale bescherming heeft gekregen, er over voldoende of reële bescherming beschikt en dat zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

De Raad wijst er tevens op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie recent oordeelde dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. Verzoeker moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de lidstaat van de Europese Unie waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland*, punt 90). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (*ibid.*, punt 91).

Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over zijn levensomstandigheden niet weten te overtuigen aangezien hieruit niet kan worden afgeleid dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven. Behoudens het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane bevindingen, brengt verzoeker geen dwingende argumenten en concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Dat de opvang, integratie- en huisvestingsprogramma's in Griekenland niet altijd ideaal verlopen en te kort schieten, is zorgelijk, maar vormt geen reden om tot een andere conclusie te komen. In zoverre verzoeker nog verwijst naar zijn het gegeven dat hij op straat leefde, kou en honger leed en geen toegang had tot medische zorg moet worden opgemerkt dat

verzoeker nergens melding maakt van in Griekenland op straat te hebben geleefd, kou en honger te hebben geleden en geen toegang te hebben gehad tot medische zorg.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard die niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere Unieburger op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er opnieuw op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verwijzing naar het arrest *M.S.S.* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is te dezen niet dienstig aangezien dit arrest betrekking heeft op de opvangmogelijkheden van asielzoekers in Griekenland, terwijl verzoeker in Griekenland reeds de vluchtelingenstatus geniet.

Zo verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad waarbij een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming dat niet-ontvankelijk werd verklaard, werd vernietigd moet worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op eigen merites moet worden beoordeeld. De verwijzing naar een dergelijk arrest is derhalve niet dienstig.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91).

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Evenmin wordt aangetoond dat er ernstige

aanwijzingen zijn dat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.7. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF